

Arrest

nr. 115 265 van 9 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die

de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het uiten van blote beweringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Zo houdt verzoeker voor dat het feit dat hij foutief stelde dat BNP staat voor Bangladesh National Party, niet meer dan een materiële vergissing betreft. Dergelijke uitleg overtuigt de Raad echter niet. Van iemand die beweert politiek actief te zijn voor de BNP, mag immers verwacht worden dat hij toch enige kennis heeft over deze partij, zoals waarvoor de afkorting staat en haar structuur, ideeën en politieke standpunten. Ook de vaststelling dat verzoeker slechts een beperkte kennis heeft aangaande beide rechtszaken en hij weinig ondernomen heeft om zich te informeren, wijst op een desinteresse in zijnen hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij niet in staat is om het ereloon van zijn advocaat te betalen, neemt de Raad niet aan. Verzoeker verklaarde immers tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij in die twee jaar dat hij in België verblijft verder niet meer aan de beweerde rechtszaken heeft gedacht (zie gehoorverslag van 25 juli 2013, 11). Het verweer als zou hij financieel niet in staat zijn om via zijn advocaat aan actuele informatie te geraken, is dan ook een loutere post-factum verklaring dewelke de Raad niet aanneemt.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De documenten gevoegd bij het verzoekschrift, met name fotokopieën van een attest van de advocaat van verzoeker, een attest van de voorzitter van de BNP Student Party en een aanhoudingsbevel, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De Raad hecht immers geen bewijswaarde aan fotokopieën vermits deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 oktober 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij nieuwe stukken heeft neergelegd ter ondersteuning van haar relaas en benadrukt zij dat het originele stukken zijn. Ter terechtzitting stelt zij in het bezit te zijn van nog een nieuw stuk dat zij wenst neer te leggen. De verzoekende partij krijgt tijd om het nieuwe stuk in te dienen samen met een aanvullende nota, maar legt uiteindelijk niets neer.

1.4.3. De Raad heeft in zijn beschikking van 7 oktober 2013 vastgesteld dat het asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig is. De documenten die de verzoekende partij heeft neergelegd, veranderen hier niets aan, temeer zij nalaat in de aanvullende nota of mondeling ter terechtzitting toe te lichten waarom deze documenten een ander licht zouden werpen op de vaststellingen in de voornoemde beschikking. Aan de documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Bangladesh niet moeilijk is om valse of vervalste documenten te verkrijgen, desnoods via corruptie, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de neergelegde documenten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS